

Nevyhnutelný krach Net Zero

13 March 2024; [Bryan Leyland, https://www.netzerowatch.com/all-news/inevitable-crash-net-zero](https://www.netzerowatch.com/all-news/inevitable-crash-net-zero)

Prakticky každá iniciativa za čistou nulu do roku 2050 je odsouzena k zániku.

Větrná a solární energie jsou po započtení skladovacích a dalších nákladů velmi drahé. Nemohou fungovat bez rozsáhlého a dlouhodobého skladování energie, protože vítr nefouká pořád a někdy je týden nebo déle bezvětří. Sluneční energie se vypíná každou noc a v zamračených dnech se její výkon výrazně snižuje. Neexistuje žádná technologie, která by dokázala zajistit dlouhodobé skladování za nízkou cenu. Dokud se taková technologie neobjeví, bude zálohování rozsáhlé větrné a solární energie cenově nedostupné.

Pro představu o rozsahu problému by se náklady na baterie musely snížit 20krát nebo více, aby byla solární nebo větrná energie konkurenceschopná s konvenční výrobou. Další problémy spočívají v tom, že potřebujeme 2000 MW větrné energie nebo 4000 MW solární energie plus záložní zdroje, abychom vyrobili přibližně stejné množství energie jako jaderná elektrárna o výkonu 1000 MW, která vyrábí nepřetržitě a spolehlivě. Skutečnost, že vývojáři větrných a solárních elektráren neustále volají po dalších dotacích, potvrzuje, že tyto technologie jsou vážně neekonomické. V posledních měsících bylo zrušeno (odvoláno) mnoho velkých větrných elektráren na moři. Jeden z developerů raději odepsal 4 miliardy dolarů, než aby pokračoval ve vývoji.

Pokud bude současná politika pokračovat, výsledkem budou ještě vyšší ceny pro spotřebitele a časté rozsáhlé výpadky proudu.

Vážným problémům čelí také politiky podporující široké zavádění elektromobilů. Většina obyčejných lidí nevidí žádnou výhodu v tom, že si připlatí za auto, které je ve srovnání s běžným vozem dražší, rychleji ztrácí na hodnotě a v podstatě má malou nádrž, jejíž naplnění trvá nejméně půl hodiny. Většinu elektromobilů si kupují dobře situované společnosti nebo lidé, kteří se chtějí pochlubit svými ekologickými ambicemi. A tak to pravděpodobně zůstane i nadále. Na rozdíl od Fordu Model T a iPhoneu svět nezmění. Náklady na snížení emisí oxidu uhličitého prostřednictvím elektromobilů přesahují 300 liber za tunu – obecně se má za to, že škoda způsobená tunou oxidu uhličitého je nižší než 100 liber. Jaderná energie nebo prostý přechod z uhlí na plyn, jak to udělaly USA, jsou levnější a účinnější způsoby snižování emisí oxidu uhličitého.

Existuje také vážný problém: získávání vzácných minerálů potřebných k výrobě baterií, větrných generátorů a mnoha dalších komponentů. Neexistuje žádná záruka, že nabídka bude schopna vyrovnat předpokládanou poptávku, takže nelze očekávat snížení nákladů. Likvidace baterií, solárních panelů, lopatek větrných turbín a dalších komponentů představuje velký ekologický problém. Recyklace obnovitelných zdrojů energie se zdá být prakticky nemožná.

Dodávka elektřiny potřebné k nabíjení baterií automobilů je gigantickým úkolem. Bylo by nutné provést rozsáhlou modernizaci výroby, přenosu a distribuce, což bude velmi nákladné. Není vůbec jisté, zda se podaří včas vybudovat dostatečnou kapacitu nové soustavy.

Přechod z plynového na elektrické vytápění nemá smysl, dokud bude značná část elektřiny dodávána plynem a uhlím. V mnoha případech povede přechod ke zvýšení spotřeby fosilních paliv při výrobě elektřiny. Ve srovnání se spalováním plynu jsou tepelná čerpadla pro domácnosti obecně poněkud dražší, s výjimkou období, kdy je opravdu chladno, kdy jsou podstatně dražší.

Zachycování a ukládání uhlíku, vodík a biopaliva nejsou ani při vysokých cenách CO₂ zdaleka komerčně konkurenceschopné a bude trvat ještě řadu let, než budou moci hrát významnou roli – pokud vůbec někdy budou.

Jedno je jisté: nic z toho, co Spojené království nebo Evropa udělají pro snížení emisí oxidu uhličitého, nezmění klima ani v nejmenším, protože jejich úsilí bude přehlušeno obrovským nárůstem emisí z desítek nových uhelných elektráren v Indii a Číně.

Racionální posouzení vede k závěru, že prakticky každý aspekt snahy o dosažení čisté nuly je nesmírně drahým a naprosto zbytečným cvičením v předvádění ctností.

Pokud bude současná politika pokračovat, vysoké ceny a rozsáhlé výpadky proudu se zdají být nevyhnutelné. Chudí lidé budou trpět a těžký průmysl bude zdecimován. Ekonomika se propadne. Musíme se zamyslet nad tím, co bude následovat.

Jednou z možností je, že až si investoři uvědomí, že větrné, solární a elektromobilní společnosti nemohou dosáhnout svých cílů, zpanikaří a zbaví se svých akcií. Mnoho společností zabývajících se větrnou a solární energií a elektromobily zkrachuje, což by mohlo vést k velkým hospodářským poruchám (narušením, ztrátám). Co pak budou dělat vlády? Zvýší dotace, a ještě více zbidací obyvatelstvo? Nebo uznají, že se zmýlili, a místo toho upustí od dotací a budou podporovat fosilní paliva a jadernou energii? Aby se tak stalo, bude muset hodně lidí sníst hodně mrtvých krysl!

Další možností je, že vlády budou i nadále mluvit o nulových emisích uhlíku, zatímco pro jejich dosažení budou dělat stále méně a méně. Nakonec se na čistou nulu v tichosti zapomene. Pokud k tomu dojde, je pravděpodobné, že mnoho společností, které se spoléhají na dotace a pobídky na dosažení čisté nuly, pomalu zkrachuje a daňoví poplatníci budou muset financovat odstranění opuštěných solárních farem a větrných elektráren na moři i na pevnině. Bude trvat roky, než se ekonomika vzpamatuje.

Existují i další možnosti. První z nich je, že prakticky všechny předpovědi klimatické zkázy, které jsou hnacím motorem Net Zero, vycházejí z emisního scénáře IPCC RCP 8.5. Technické zprávy IPCC jasně uvádějí, že tento scénář je pesimistický a neměl by se používat pro tvorbu politiky. Pokud se přijme realistický scénář, budoucnost, kterou postulují klimatické modely, je zvládnutelná bez nutnosti dotovat elektromobily, větrnou a solární energii.

Je třeba objektivně přezkoumat všechny důkazy pro a proti hypotéze, že skleníkové plyny vznikající činností člověka (tedy **antropogenní emise**) způsobují nebezpečné globální oteplování. Pokud se důkazy nepodaří nalézt, je třeba formulovat politiky, jak se vypořádat s poklesem a možným krachem podílu zelené energie a jeho dopadem na ekonomiku a chudé lidi. Vláda bude muset rozhodnout, zda by se mělo od dotací upustit, či nikoli. Pokud přezkum skutečně dospěje k závěru, že riziko je reálné a nebezpečné, pak je třeba přijmout nové politiky, které zajistí snížení lidmi produkováného oxidu uhličitého za co nejnižší náklady. Do popředí by se tak dostala jaderná energie.

Pokud bude vláda pokračovat v současné politice, bude ještě více peněz vyplýváno na neefektivní řešení pravděpodobně neexistujícího problému. Pokud se nakonec ukáže, že je toto úsilí marné, lidé budou hanobit klimatologu, kteří prosazovali klimatickou zkázu, a bouřit se proti politikům, kteří prosazovali čistou nulu. Ekonomické škody budou obrovské.

Čím déle budeme odkládat objektivní a logický pohled na problém Net Zero, tím horší bude výsledek.